

О ти, редакторе-скицие,

великанско зрънце¹⁾

отъ свѣтлата субстанция на Бога
и държателъ младър на нѣрката²⁾ строга!

„Тръбница,

Лицето ти исто³⁾ мае и свѣти
и мае край тебе сме само платети!

Ти вечеръ редовно изгъртваше отъ западъ,
ту блягъ и усмихнатъ, ту строгъ за нападъ,
минаваше по „Гледетта“ и „Свѣти“,
(тѣ свѣтлати отъ горе до долу),
па спираше и склапаше перилката доа
във тѣсната, тиха „Савоя“,⁴⁾
и ето те вредомъ край нея
млазаритъ битникъ свѣтлите!

О да, ти приагаши на снѣмето дивно,
само те противно
на туй небесно свѣтливо,
що води рояка си кротко и мило-
ти често се караше си свѣтът платети.